

μεγάλου, ὁ νεαρός υἱὸς τοῦ Ἀρκαδίου καὶ τῆς Εὐδοξίας ἐκείνης, ἥτις ἀπηνῶς κατέριψεν ἀπὸ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἰωάννην τὸν Χρυσορρήμονα καὶ εἰς ἐξορίαν δεινὴν αὐτὸν κατεδίδακτον, ὅπου ἀπέθανεν ἐν ταλαιπωρίᾳ τῇ 14 7/8ρίου τοῦ 407. Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὁ νεώτερος οὗτος Θεοδοσίος ἦτο μόλις ἐπταετής, ὥστε ἐδέσσε νὰ προχειρισθῇ ἐπίτροπος τῆς βασιλείας. Καὶ φυσικὸς μὲν τοῦ παιδὸς κηδεμὼν ἦτο ὁ πατρὸς αὐτοῦ θεῖος Ὀνώριος, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Δύσεως· ἀλλὰ τοσαῦτα ἦδη ὑπῆρχεν ἡ διαφορὰ συμφερόντων καὶ αἰσθημάτων μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ρώμης, ὥστε ἀνετέθη ἡ κυδέρνησις τοῦ κράτους εἰς τὸν ἐπαρχὸν Ἀνθέμιον, ἄνδρα διαπρέποντα ἐπὶ συνέσει, ἐμπειρίᾳ καὶ γενναϊότητι.

Κατὰ δυστυχίαν, πιθανώτατα ἐνεκα ἀντιζηλίας μεγίστης, τὸ κυβερνητικὸν τοῦ Ἀνθεμίου στάδιον διεκόπη πρωίμως καὶ ἐν ἔτει 414 ἡ ἀδελφὴ τοῦ Θεοδοσίου Πουλχερία, καίπερ μὴ ἔχουσα εἰμὴ δεκάξ ἐτῶν ἡλικίαν καὶ κατὰ δύο μόνον ἔτη ὑπερβαίνουσα τὸν βασιλέα ἀνηγερθεὶς Αὐγούστα καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν. Ἡ Πουλχερία δὲν ἦτο ἄμοιρος παιδείας καὶ συνέσεως καὶ δεξιότητος περὶ τὸν διαχειρισμὸν τῶν πραγμάτων. Ἀφοσιωθείσα εἰς τὸν παρθενικὸν βίον, διέζησε δι' ἅπαντος τοῦ βίου ἐν χρηστότητι καὶ εὐλαβείᾳ· ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς, ἣν ἔλαβεν ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Θεοδοσίος, παντελῶς ἐγυμνώθη τῶν προσηκουσῶν ἀρετῶν. Τοιοῦτος ἐν ἀτελεῖ σκιαγραφία ὁ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Κωνσταντινίου καθήμενος, ὅτε ἡ Ἀθηναῖς μετὰ τῆς θείας αὐτῆς ἀφίχθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, αἰτησόμεναι τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης τοῦ Λεοντίου.

Εἰς μεγάλῃν καὶ εὐρύχωρον αἰθούσαν τοῦ ἐν Βυζαντίῳ αὐτοκρατορικοῦ παλατίου, ἐνθα συνήθως ἐγίνοντο αἱ δημόσιαι ἀκροάσεις, ἵστατο θρόνος μεγαλοπρεπὴς ἐπικεκαλυμμένος ὑπὸ ὥραιας ἀψίδος ἐκ

χρυσόκεντῆτου ἀλουργοδοφοῦς βελούδου, ἐφ' οὗ ἐκάθιτο ἡ Αὐγούστα Πουλχερία, ἐνδεδυμένη μεγαλοπρεπῶς μὲν ἀλλὰ κοσμίως. Ὅτε ἠνοιχθῶσαν αἱ πύλαι τῆς αἰθούσης καὶ ἐπετράπη ἡ εἰσόδος εἰς τοὺς ἔχοντας νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὴν Αὐγούσταν ἀναφορὰς ἢ νὰ ἐκθέσωσι παράπονα, αὕτη, στρεψάσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν εἰσόδον, περιεργάζεται μετὰ προσοχῆς τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς χαρακτῆρας τῶν εἰσερχομένων. Μεταξὺ αὐτῶν εἴλκυσαν τὴν προσοχήν της δύο γυναῖκες, ἰσάμεναι μετὰ συστολῆς σὺνύμα καὶ εὐσημολύνης εἰς μίαν γωνίαν τῆς εὐρυχωροῦ ἐκείνης αἰθούσης. Αὗται, παραχωρήσασαι εἰς ἄλλους τὸν πρὸ αὐτὸν τόπον, ἐφαίνοντο ὅτι ἐνόμιζον ἑαυτὰς εὐτυχεῖς, ἐὰν κατῴρθουν νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸν θρόνον ἕστω καὶ τελευταῖαι.

Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἦτο πεντηκοντούτις, ἡ ἑτέρα ὅμως, καίπερ ἔχουσα καταβιβασμένον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της κάλυμμα, ἐδείκνυε πολὺ νεαρὰν ἡλικίαν. Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἵστατο, τὰ κατάρματα τῆς νέας ἐνδύματα καὶ ἡ τρυφερά αὐτῆς ἡλικία, εἴλκυσαν τὴν συμπάθειαν τῆς Πουλχερίας καὶ ἀμέσως πέμπει ἓνα τῶν περὶ αὐτὴν διαγγελίων, ὅπως προσκαλέσῃ πρῶτας αὐτὰς εἰς ἀκροάσιν.

«Ἀς προτιμῶμεν τὴν χήραν καὶ τὴν ὀρφανήν, τὰ ἀθηνῆ καὶ ἀπροστάτευτα ταῦτα πλάσματα!» εἶπε μεγαλοφώνως ἡ Αὐγούστα.

Ὅταν ἐπλησίασεν εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἡ Ἀθηναῖς ἀνύψωσε τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς κάλυμμα, τὸ ὁποῖον ἀπέκρυπτε τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ περικαλλοῦς αὐτῆς προσώπου, ἡ βασιλὶς ἐθαύμασε τὴν ὀραϊότητα τῆς νέας. «Ἐὰν, εἶπε καθ' ἑαυτήν, τοσαῦτα κάλλη συνοδεύωνται καὶ μὲ ἀνάλογα νοερά προτερήματα, ἡ νέα αὕτη θέλει εἰσδαί βεβαίως ἐκ τῶν σπανίων φαινομένων τῆς φύσεως». Εἰτα δὲ ἀποταθεῖσα μὲ ἀγαθότητα καὶ φιλοφροσύνην. «Ποία αἰτία σὺς φέρει ἐνώπιόν μου, ἀγαπηταί μοι κυρίαι;

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Οὐδέποτε ἴσω· τοσαύτην ἐν Ἑλλάδι ἔλαβον ἐπίτασιν αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ ὑπὸ ἔξων μάλιστα. Πλὴν τῆς γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, τῆς γερμανικῆς τοιαύτης καὶ τῆς ἀμερικανικῆς, αἵτινες πᾶσι τακτικῶς ἐνεργοῦσιν ἀνασκαφὰς καὶ τὰ ἀρχαῖα μελετῶσι μνημεῖα, δημοσιεύουσι τὰς μελέτας τῶν μελῶν αὐτῶν εἴτε ἐν ἰδίῳ περιοδικῷ συγγραμμάτιν, εἴτε ἐν τοῖς πρακτικῷς ἀκαδημειῶν, εἴτε ἐν ταῖς ἐφημερίδα, καὶ Σουηδοὶ καὶ ἄλλοι ἤδη παρέστησαν ἀνασκαφὰς διενεργούντες. Πλοῦτον μέγαν περιλαμβάνει τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος, καὶ καθ' ἑκάστην ἐξ αὐτοῦ ν' ἀντλῶσι προθυμοποιοῦνται οἱ τῶν νῦν χρόνων, τῶν φώτων καὶ τῆς ἐπιστήμης, λαοὶ ὡς ἀπὸ ἀκένωτου πηγῆς χρυσορροῦ. Ἐξ αὐτοῦ

καὶ δι' αὐτοῦ πολλὰ διαφωτίζονται καὶ αἱ ἀρχαὶ καὶ βάσεις τοῦ νῦν πολιτισμοῦ ἀνευρίσκονται, θαυμάζεται δὲ ὁ μεγαλοφυῆς ἐκεῖνος λαός, ὁ τοσαῦτα ἀληθῶς θαύματα συντελέσας. Οἱ νῦν σοφοὶ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς τῆς Ἑλλάδος μετὰ χεῖρας ἔχουσι, τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν μελετῶσι καὶ δι' αὐτῶν ὡς ὁδηγῶν βαίνουν πρὸς ἀρχαιολογικὰ ἀνακαλύψεις καὶ προσκυνοῦσι τὴν γῆν, ἥτις ἔφερε τοσαῦτα ὑψικάρην δένδρα, ἔτι καὶ νῦν θάλλοντα καὶ εὐχόμενος τῇ ἀνθρωπότητι πάσῃ παρέχοντα καρπούς. Μελετῶσιν ἐκεῖνοι τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν διὰ τῶν συγγραμμάτων, μελετῶσιν αὐτὸν διὰ τῶν μνημείων καὶ ἀποθαυμάζουσιν αὐτὸν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐν τε τῇ γηραιᾷ Εὐρώπῃ καὶ ἐν τῇ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ χώρου, τῇ χώρᾳ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ κατ' ἐξοχήν. Αἱ ἑλληνικαὶ σπουδαὶ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Κολόμβου ἐπίσης μεγάλῃν ἔλαβον καὶ λαμβάνουσιν ἐπίτασιν κατὰ τοὺς χρόνους τούτους καὶ τὰ περιοδικὰ δημοσιεύουσι σοφὰς μελέτας, θέματα ἔχουσας τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα, συγγραμμάτα δ' ἐπίσης ἐμβριθῆ αὐτῇ ἀφιερῶνται καὶ ἐν τοῖς πανεπιστημίοις εὐρέως αὕτη ἀντιπροσωπεύεται. Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ σοφὸς κόσμος νῦν ἀποτελεῖ ὁλονὴ Ἀκαδημίαν μεγάλῃν ἐν ᾗ μελετᾶται ἡ ἑλληνικὴ ἀρχαιότης. Ἐν τῷ ἑλληνικῷ πνεύματι

Ἡ νέα αὕτη εἶναι ἀνεψιά μου, εἶπεν ἡ ἡλικιωμένη γυνή. Πατήρ της ἦτο ὁ ἐν Ἀθῆναις φιλόσοφος Λεόντιος, ὅστις ἀποθνήσκων διέθηκεν εἰς τοὺς δύο ἀδελφοὺς αὐτῆς ὅλην τὴν περιουσίαν του, κληροδοτήσας μόνον ἑκατὸν χρυσὰ νομίσματα εἰς αὐτήν· οἱ ἀδελφοί της τὴν ἀπέβαλον τῆς πατρικῆς της οἰκίας καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ πρὸς τὴν ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὅπως ἐπικαλεσθῇ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην Σας. — Πολὺ ἀσπلاγχνος πατήρ, εἶπεν ἡ Αὐτοῦστα, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν νέαν καὶ ἐπιθυμοῦσα ν' ἀκούσῃ τὴν ὁμιλίαν της.

— Δὲν τολμῶ, Μεγαλειότητά, ν' ἀπεδώσω τοιαύτην κατηγορίαν εἰς τὸν πατέρα μου, ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἡ Ἀθηναῖς, ὅστις μέχρι τοῦ θανάτου του πάντοτε ἐδείκνυε δείγματα φιλοστοργίας καὶ ἀγαθότητος πρὸς ἐμέ. Ἐνῶ μὲ ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν, ἐνῶ ἐφρόντισε πολὺ διὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν μου, ἐνῶ προεδεπάθει πάντοτε νὰ μ' ἀποκαταστήσῃ εὐτυχῇ, δὲν ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ματαιώσῃ ὅλους τοὺς ἀγαθοὺς τούτους σκοποὺς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

N. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΩΝ

Ἐν τῷ τμήματι τῆς φυσιολογίας ἐγένοντο ἀνακοινώσεις πλείστων πραγματειῶν περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἐνεργείας ἐκάστου τμήματος τοῦ ἐγκεφάλου. Κατὰ τὰς τας ὁ ἐκ Πράγας καθηγητῆς Πίκ, ἐκτελὼν πειράματα

*) Ἴδε ἀριθ. 45, σελ. 899.

ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Χερνχάιζερ, κατῴρθωσεν διὰ τῆς καταστροφῆς μικρῶν τμημάτων τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος νὰ προκαλέσῃ παρὰ τοῖς ζώοις παραμορφώσεις τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, ἐπεκταθείσας μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου, ἐκ τῶν δοκιμῶν δὲ τούτων ἐξήχθησαν συμπεράσματα περὶ τῆς μεταδόσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς ὁράσεως. Εἰς τὸ ἔδαφος τοῦτο τῆς ἀνατομικῆς πειραματικῆς φυσιολογίας τοῦ ἐγκεφάλου ἀνήκει καὶ ἡ ἐν τῷ λαρυγγολογικῷ τμήματι ἀνακοίνωσις τοῦ καθηγητοῦ Ὀνοδῆ (Βουδαπέστης) περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ φωνητικοῦ κέντρου ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Ὁ ἐκ Βερολίνου Χέρμαν Κράουζε πρὸ ἐτῶν ἀνεῦρε τὸ κέντρον τῆς κινήσεως τῶν φωνητικῶν χορδῶν ἐν τῷ κυρίως ἐγκεφάλῳ. Ἦδῃ ὁ καθηγητῆς Ὀνοδῆ διὰ δοκιμῶν ἐπὶ κυναρίων, ἐφαρμοσθεῖσιν ἐπὶ θέσεως, λίαν ἐγγὺς τῷ νωτιαίῳ μυελῷ κειμένης, ἀνεῦρε φωνητικὸν κέντρον μικρὸν ἄνωθεν τοῦ προμήκου μυελοῦ, κέντρον, ἡ τραυματίαις τοῦ ὁποῦ δι' ἐγκοπῆς συνεπάγεται πλήρη ἀπώλειαν τῆς φωνῆς. Ὡσαύτως καὶ ὁ ἐκ Τυβίγγης καθηγητῆς Γκροῦτσενερ ὡμίλησε περὶ τοῦ διὰ δοκιμῶν, ἐπὶ ζώων γενομένων, ὑπ' αὐτοῦ παρατηρηθέντος φαινομένου τῆς «ἀντιπερισταλτικῆς», καθ' ὃ ὁ ἐντερικὸς σωλὴν ἐκτελεῖ τὴν πέψιν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ στόματος πρὸς τὰ ἔντερα, ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως, διότι παρατηρήθη ὅτι θρεπτικαὶ οὐσίαι, εἰσαχθεῖσαι δι' ἐτέρας ὁδοῦ εἰς τὰ ἔντερα, ἀνευρέθησαν βραδύτερον ἐν καταστάσει πέψεως ἐν τῷ στομάχῳ.

Ἐν τῷ τμήματι τῆς ψυχιατρικῆς καὶ τῆς νευρολογίας ἐγένοντο σφοδραὶ συζητήσεις, καθ' ἃς ὁ δόκτωρ Γκρόσμαν ἐπραγματεύσατο τὸ ζήτημα τῆς δι' ὑποβολῆς (suggestion) θεραπείας παραλύσεων, βασιζομένων ἐπὶ ὀργανικῶν βάσεων, καταπολεμήσας τὴν γνώμην, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ὑπνωτικὴ ὑποβολὴ πρὸς θεραπείαν ὀργανικῶν παραλύσεων, καὶ εἰπὼν ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ κατεστραμμένα νεῦρα διὰ τῆς θεραπευτι-

τι οἱ σοφοὶ συναντῶνται καὶ ἀλλήλους προσαγορεύουσιν. Ὅποῖον μεγαλεῖον λαοῦ, τούτου ἐπιτυχόντος!

Εἶναι γνωστοὶ οἱ δέκα καὶ ἑξ τόμοι τοῦ Ἑγκυκλοπαιδικοῦ λεξικοῦ Pierre Larousse ἐπιγραφομένου Grand Dictionnaire universel du XIXe siècle. Ἀνεγερθέντος ἄρτι ἐν τῇ γενεθλίῳ πόλει τοῦ διευθυντοῦ τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου Pierre Larousse μνημείου, ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ Figaro κ. Francis Magnard ἀφιέρωσε τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ δελτίον τῆς 5)17 ὁβρίου τῷ ἔργῳ τοῦ ἀνδρὸς τούτου. Οὗτος περὶ τοῦ λεξικοῦ ἐν ἄλλοις λέγει καὶ τάδε: «Παρὰ τὰς ἀτελείας, παρὰ τὰς πλάνους ἐν τοῖς γεγονόσι καὶ ταῖς κρίσεσιν, αἵτινες δυνατόν νὰ παρεisdύσωσιν ἐν τοσούτῳ πολυτόμῳ ἔργῳ, τὸ Μέγα Λεξικὸν παραμένει οὐχ ἥττον ἔργον ἐξόχως ὠφέλιμον, βοήθημα σχεδὸν ἀπαραίτητον παντὶ γράφοντι». Ἡ κρίσις αὕτη τοῦ διαπρεποῦς ἀρχισυντάκτου τοῦ Figaro φαίνεται ἡμῖν ὀρθοτάτη καὶ δικαιοτάτη. Προκειμένου περὶ Ἑγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν ὀφείλει τις πάντοτε μετ' ἐπιφυλάξεως νὰ ποιῇται χρῆσιν αὐτοῦ· πραγματεῖαν δὲ συντάσσων νὰ

ἀνατρέχῃ εἰς εἰδικὰ συγγράμματα· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα λεξικά πολλάκις χρησιμεύουσιν ὡς ἀφετηρία πρὸς οἰκοδομὴν ὅλου ἔργου, παρέχοντα ἀρκούσας πληροφορίες.

Καὶ αὖθις ὁ τάφος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀνασκαλίζεται. Ὁ Μᾶς δὲ Ζογκέδ ἀνακοινοῦται ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ Ἐπιθεωρήσει πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς πιθανῆς κατ' αὐτὸν θέσεως ἐν ᾗ κεῖται ὁ τάφος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀλλὰ περὶ τούτου πολλάκις ποικίλοι ἐξηγέθησαν γνῶμαι, καὶ τις δὲ τῶν ἐν τῷ Αὐτοκρατορικῷ Μουσείῳ ἀποκειμένων σαρκοφάγων, ὁ λαμπρότατος, ὡς τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ ὑπὸ τινων ἐλογίσθη τὸ κατ' ἀρχάς. Εἶνε ἀληθὲς ὅμως ὅτι ὁ κ. Μᾶς δὲ Ζογκέδ φαίνεται ἐπιφυλακτικὸς, δὲν ἐξαγγέλλει δὲ τὴν γνώμην αὐτοῦ ὡς ἀνακάλυψιν, ὡς ἐγένετο ἄλλοτε περὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἐν τοιούτοις ζητήμασι πάντοτε ἡ ἐπιφύλαξις ἐπιβάλλεται.